

Cristina Beatrice Preda

Băiatul cu cap de cer senin

ilustrații de
Diana Tivu

București, 2026

LEBRIS

We know
books

Dacă ai avea un cer pe cap, cine ai vrea să îți zboare deasupra?! Cui i-ai fi tu un „acasă” cald, primitor și plin de dragoste?! Avioanelor de hârtie, rățuștelor de jucărie?! Iepurașilor de pe imăș sau bănușilor de ciocolată din vreun borcănaș?! Fără doar și poate, călușilor verzi de pe pereți! Pe cinstite!

De unde până unde?!

Aflați că, de atâta amar de vreme, pe trunchiurile copacilor scorburoși din grădini, sub umbreluțe legate de bețișoare, călușii verzi cu aripi de libelulă piuie ca păsările, nechează, născocesc ghidușii câte-n lună și în stele, pentru copiii lumii. Cât le este ziua de lungă, fac tumbe pe flori de lămâi, desenează stelute cu cornete de înghețată pe geamuri, își împodobesc coama cu cireșe în pereche.

Dar unde se duc călușii verzi când obolesc, când frigul năvălește asupra lor sau când în lume începe să fie prea mult zgomot? Se întorc oare la ei acasă?! Acasă... cât de departe este acel „acasă” despre care am să vă povestesc din ce mi-a șoptit și mie un căluș verde, cu un smoc din vată de zahăr albastră pe frunte, dintr-o cutie muzicală cu cheiță?

Undeva, mult mai aproape decât ne poate purta gândul, într-un ținut ales, cu căsuțe în copaci, scări din buturugi, acoperișuri din stuf și leagăne din rămurele care înfloresc dacă te dai cu suflet blând, un băiețel aruncă îndărătnic pietricele de pe malul iazului. Celest, căci așa l-au numit pe când era doar cât un polonic, are pielea albă și trandafiri în obraji, ochii migdalați, năsucul în vânt, acoperit de pistrui ca scorțișoara. Și... un cap de cer senin, care își schimbă culorile de-a lungul zilei și al nopții, cum nu i s-a mai arătat nimănui până atunci în Ținutul Caruselelor Ciripitoare, de care ființele se ascund pe oriunde nimeresc. Ei bine, nu chiar toate.

Mai sunt și unele care, oricât de diferit l-ar găsi, nu l-ar lăsa baltă pentru nimic în lume.

Dinspre arbuștii rotunzi, își croiește drum un sunet de fluier, iar băiețelului cu cap de cer senin i se luminează fețișoara ovală când zâmbește, ca în orice ceas în care Noura, bunica lui cea miraculoasă, sosește la el.

— Bucățica mea pistruiată de cer, oi fi văzut eu multe stele verzi, dar cot la cot cu părinții tăi am adunat de-a lungul timpului încă și mai multe pentru tine! Stele fosforescente, ca pentru un visător mărunțel...

— Bunicuțo, ai adus stelute verzi de colecționat pe cerul meu? De unde le culegi? întreabă Celest și caută prin buzunare, scoțând la iveală o mână de stelute verzi, pe care le urcă pe cap, făcându-le culcuș lângă cele pâlپâinde. Cine este cea mai bună din întreg Ținutul?!

— O bunică nu își destăinuie secretele așa, cu una, cu două. Câte un pic, câte un pic, norișor hoțoman, că doar nu au intrat zilele în sac! spune ea în timp ce îi așază la loc nepotului steluta care i-a alunecat pe pleoapă.

